Maciej Gaszek

WŁADYSŁAW KAROLCZAK (1912-2004)

Urodził się 18 lutego 1912 roku w Hochlar (Niemcy). Był synem Franciszka (podjął pracę górnika w Westfalii) i Marii z domu Gano. Rodzina Karolczaków wyemigrowała do Niemiec ze względów ekonomicznych, panowało wielkie bezrobocie. W Hochlar Władysław uczęszczał do szkoły niemieckiej. Miał czworo rodzeństwa: Jadwigę, Kazimierza, Józefa oraz Pelagię.

W 1920 roku powrócił wraz z rodzicami i rodzeństwem do Gostynia, ostatecznie zamieszkując w Czajkowie. Po ukończeniu Szkoły Powszechnej w Goli podjął naukę zawodu kołodziejskiego, kończąc w 1930 roku Publiczną Szkołę Dokształcającą Zawodową w Gostyniu. 9 sierpnia 1930 roku stanął przed Komisją Egzaminacyjną Czeladniczą Izby Rzemieślniczej w Poznaniu i zdał egzamin czeladniczy w zawodzie kołodzieja.

W 1931 roku jako ochotnik wstąpił do wojska do 17. pułku ułanów w Lesznie. Dwuletnią służbę ukończył w stopniu podoficera (kapral). Był członkiem Polskiego Czerwonego Krzyża w Gostyniu. W 1938 roku wziął udział w ośmiotygodniowych ćwiczeniach wojskowych w 15. Pułku Ułanów Poznańskich. W trakcie odbywania ćwiczeń w 15. pułku ułanów, w okresie od października do grudnia 1938 roku, brał udział w zajęciu Śląska Cieszyńskiego (w 1919 roku Czesi dokonali wojskowej agresji, odrywając zbrojnie tę część Śląska od Polski).

28 sierpnia 1939 roku w związku z powszechną mobilizacją w Polsce został wcielony do szwadronu marszowego 14. Pułku Ułanów Jazłowieckich we Lwowie, otrzymując przydział do plutonu ppor. Włodzimierza Czetwertyńskiego, jako dowódca sekcji. Pułk po opuszczeniu Lwowa 2 września dotarł do Żółkwi, gdzie nastąpiła koncentracja szwadronów marszowych Podolskiej Brygady Kawalerii. W składzie brygady brał udział w walkach z Niemcami w okolicach Oleszyc, Majdanów Starych, Majdanów Nowych i Biłgoraja, gdzie 19 września 1939 roku dostał się do niewoli niemieckiej.

Przebywał jako jeniec w Łańcucie, Łobzowie i Krakowie, skąd 10 października 1939 został zwolniony. Po powrocie do Gostynia pracował w zakładzie kołodziejskim Niemca Laubego przy Bahnhoffstasse (Kolejowa). Po zakończeniu II wojny światowej objął zakład po Niemcu. Sam, prowadząc jednoosobową firmę, produkował bryczki, wozy i różne akcesoria. Części metalowe „po sąsiedzku" dostarczał mu do zakładu mistrz kowalski Jan Klupś. Pod koniec lat 40. został zatrzymany przez Urząd Bezpieczeństwa Publicznego za wywieszenie flagi w dniu nieuznawanego przez władze komunistyczne Święta Konstytucji 3 Maja. Mając na utrzymaniu żonę i czworo dzieci, w tym ciężko chorego syna, ze względu na domiar podatku nałożony przez wydział finansowy, został zmuszony do zamknięcia zakładu.

W 1950 roku został współzałożycielem Rzemieślniczej Spółdzielni Pracy Stolarzy przy ulicy Nowe Wrota 6 w Gostyniu, pełniąc w latach 1950-1956 funkcję przewodniczącego Rady Nadzorczej, a od 1956 roku do 1964 roku był kierownikiem technicznym. Był jednym ze współzałożycieli (m.in. ze Stanisławem Zielińskim) Spółdzielni Pracy „Pallas", która powstała z połączenia Rzemieślniczej

Spółdzielni Pracy Stolarzy ze Spółdzielnią Zabawkarzy. W „Pallasie" od 1964 roku do 1971 roku był kierownikiem działu stolarskiego, a od 1971 roku aż do przejścia na emeryturę w 1977 roku pełnił funkcję szefa produkcji.

16 maja 1946 roku został członkiem Stronnictwa Pracy i pełnił funkcję sekretarza w Prezydium Powiatowym Stronnictwa Pracy. W 1950 roku wstąpił do Stronnictwa Demokratycznego, w którym do 1966 roku jako członek Prezydium był zastępcą sekretarza. Kilkakrotnie namawiano go do wstąpienia w szeregi PZPR, czego jednak nigdy nie dokonał. Od 1952 roku do 1966 roku był członkiem Rady Miejskiej, będąc przewodniczącym Komisji Budownictwa i Remontów Mieszkań. Od 1960 roku był członkiem Komisji Podatkowej, od 1964 roku udzielał się w Komisji Rolnictwa i Handlu przy Wydziale Finansowym Powiatowej Rady Narodowej do chwili rozwiązania tej rady.

Nie obce mu były sprawy osób chorych, biednych czy bezrobotnych. Sam doświadczył wraz z żoną i córkami takiego losu, opiekując się synem Andrzejem chorym na dziecięce porażenie mózgowe. Mimo przeciwności, jako Terenowy Opiekun Społeczny, otoczył opieką i pomagał rodzinom ubogim w zdobywaniu środków na utrzymanie i zapewniając pomoc materialną. 15 czerwca 1970 roku złożył deklarację i został członkiem Związku Bojowników o Wolność i Demokrację w Gostyniu, gdzie między innymi weryfikował osoby ubiegające się o przywileje kombatanckie. Był ponadto członkiem chóru kościelnego przy parafii farnej pw. św. Małgorzaty w Gostyniu pod kierownictwem księdza Teodora Lercha.

Ożenił się 19 kwietnia 1936 roku z Anną z domu Nowak, córką kolejarza Wawrzyńca i Marianny z domu Gronowska. Mieli czworo dzieci: Teresę (1936-2015), po mężu Ciesielska (pracowała w Przedszkolu Miejskim nr 4 w Gostyniu i Krawieckiej Spółdzielni Pracy „Gostynianka"), Cecylię (1938-1995) z zawodu analityk medyczny, pracowała w szpitalach w Gostyniu, Cieplicach, Chodzieży i w Przychodni Zakładowej przy Wielkopolskiej Hucie Szkła w Gostyniu, Bronisławę (1943) po mężu Gaszek (nauczycielka w Szkole Podstawowej nr 2 w Gostyniu) i Andrzeja (1945-2003). 19 kwietnia 1996 roku Anna i Władysław Karolczakowie w gostyńskiej farze, a potem w gronie rodzinnym obchodzili 60-lecie ślubu. 19 sierpnia 1996 roku zmarła jego żona, Anna.

Władysław Karolczak zmarł 2 sierpnia 2004 roku i został pochowany na cmentarzu parafialnym w Gostyniu w grobie wraz z żoną, córką Cecylią i synem Andrzejem.

Rozkazem Personalnym nr 6 z 1 października 1983 roku Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Lesznie pułkownik Jan Zbozień mianował kaprala rezerwy Władysława Karolczaka na stopień plutonowego, a 8 października 1985 roku został mianowany na stopień sierżanta. 18 kwietnia 2001 roku w imieniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej mianował nie będącego w czynnej służbie wojskowej Władysława Karolczaka na stopień podporucznika Wojska Polskiego w stanie spoczynku.

Posiadał odznaczenia i wyróżnienia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1981), Medal „Za Udział w Wojnie Obronnej (1982), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1984), Odznakę Grunwaldzką (1973), Medal „Zwycięstwa i Wolności" (1976), Odznakę „Zasłużony Dla Spółdzielczego Przemysłu Zabawkarskiego" (1985), Odznakę „Zasłużony Opiekun Społeczny" (1971), Srebrną Odznakę Polskiego Komitetu Pomocy Społecznej (1973), Odznakę „Zasłużonego Działacza Ruchu Spółdzielczego" (1975), Odznakę „Za Zasługi Dla Województwa Leszczyńskiego" (1981), Odznakę Jubileuszową z okazji 60-lecia istnienia MZKS „Kania" Gostyń (1983), Odznakę „Weterana Walk o Niepodległość" (1995).